

ikke tilrettelægger en ældrepolitik, som om alle ældre er svage og skal have hjælp, at vi tværtimod gør det, at vi tilrettelægger en politik sådan, at det massivt store flertal af ældre, der har kræfter og ressourcer til at klare tilværelsen selv, hele tiden får hjælp og støtte til, at det er sådan. Sådan at vi satser mere på at forebygge, at de, der faktisk har kræfter, ikke mister de kræfter, og samtidig sørger for at prioritere midler til dem, der er virkelig svage og virkelig har behov for hjælp.

Det har også været de hovedspor, som regeringens ældrepolitik har fulgt: Det ene hovedspor har været det forebyggende. Det har været forebyggende hjemmebesøg, der netop skal sikre, at man hele tiden kommer problemer i forkøbet og løser dem på et så tidligt tidspunkt som muligt. Det har været en massiv støtte til satsning på ældrecentre med aktiviteter. Det har været en omfattende støtte til ældre egne aktiviteter, »Ældre hjælper ældre«, hvor raske, friske ældre bruger deres ressourcer til at hjælpe mere svage ældre.

Man kan sige, at et af de steder, hvor det stadig væk halter, når det drejer sig om den forebyggende indsats, er, når vi snakker genoptræning. Det fungerer stadig væk ikke godt nok med at få den genoptræning, der foregår i amternes sygehusregi, til at fungere sammen med den vedligeholdelsestræning, der foregår i kommunalt regi. Der er stadig væk for mange mennesker og måske især ældre, hvor det ser ud til, at genoptræningen kommer senere i gang, end godt er, og hvor mange kunne hjælpes til en mere selvhjulpent tilværelse, hvis de blev bedre til at tackle genoptræningen.

For mig er det et af hovedindsatsområderne, og jeg var meget glad, da jeg i mandags deltog i socialchefernes årsmøde og i formandens beretning til årsmødet kunne høre, at socialcheferne også mener, at her faktisk er et meget vigtigt indsatsområde, når det drejer sig om at forbedre vilkårene for en gruppe af ældre.

Man kan sige, at en stor del af debatten om ældres vilkår drejer sig om personlig og praktisk hjælp i hjemmet. Det er jo både en forebyggende og en afhjælpende foranstaltning til svagere ældre. Og man kan sige, at hovedproblemet, når vi snakker hjemmehjælp, jo typisk er, at de penge, der er på området, ikke har været brugt godt nok, at den grad af udnyttelse, der er, er for lav, og at tildelingen af hjemmehjælp og den løbende forsyning af hjemmehjælp har været for tilfældig og for uensartet. Det er ty-

pisk de indvendinger, man hører: At hjemmehjælpen ikke kommer til tiden, at det er forskellige hjemmehjælpere.

Men jeg synes, det er helt klart, at de kritikpunkter, der har været, er blevet færre. Et stort tema i flere år var jo f.eks. hjemmehjælpen i sommerferien, og der er det min klare oplevelse, at kommunerne stort set 100 pct. har fået styr på at sikre, at der også er den hjemmehjælp i sommerferien, der er lovet.

Også når det drejer sig om de andre punkter, jeg nævner, mener jeg, at hjælpen er blevet mere ensartet, stabil og i overensstemmelse med den hjælp, der er lovet de ældre.

Det er takket være en række af de ting, vi har taget skridt til, både i form af lovgivning, hvor der skal træffes afgørelser, vi har sikret brugerinddragelse, skriftlighed, der er kommet ældre råd og klageråd, der rådgiver kommunerne, og i form af det, der ikke kommer ind i lovgivningen, nemlig forskellige former for projekter. Der er bl.a. en pulje på 225 mio. kr., som er blevet brugt til at støtte kommunerne i at blive bedre til at udnytte de ressourcer, de har, til hjemmehjælpen, gøre den mere velfungerende og effektiv.

Jeg synes, det ser ud til at virke, og jeg mener, vi skal fortsætte ad det spor med at bistå kommunerne med at få en så effektiv hjemmehjælp som muligt for de penge, der er på området. Det er jo en af de bedste og mest hensigtsmæssige måder at bruge pengene på.

Noget af det nye, der først lige er begyndt at fungere, er de nye klagemuligheder, når vi snakker hjemmehjælp. Man har fået en egentlig klageadgang, og jeg mener, at det har vist sig overordentlig velbegrundet, at vi fik den klagemulighed, for vi har haft en række sager i det forgangne år med kommuner, der ifølge afgørelsen i de sociale nævn viste sig ikke at leve op til lovens krav. Der er truffet en række afgørelser, enkelte også ved domstolene, og jeg mener egentlig, vi her har et ganske godt grundlag for at have et mere klart billede af, hvilket minimumsgrundlag der skal være i orden, for at hjemmehjælpen er i overensstemmelse med lovens hensigter.

Det er jo altid umuligt i den slags lovgivning at skrive i detaljer, hvordan hjemmehjælpen skal være. Det vil gøre det alt for stift i forhold til den enkelte borger. Derfor er der jo her som på andre områder klageinstansen, eventuelt domstolene, man tager til hjælp for at få den mere præcise udmøntning. Det er sket her i de